

„První!“

„Druhý.“

„Třetí!“

„Čtvrtá!“

„Pátá!“

... a nic. Ticho.

„PÁTÁ!“ houkne dívka snaživě. Nic.

Zorničky se mi rozšíří hrůzou. Přece jsem nemohla ztratit studenta, ne?!? Napůl čekám, že je to celé zlý sen a ze školy opravdu za chvíli vyšlehnou plameny. Nic se ale neděje.

Proběhnu mezi žáky a pořad dokola je přepočítávám. Mám jich pořad dvacet šest. Co je sakra špatně?! Mezitím už iniciativně začali znovu.

„První!“

„Druhý.“

„Třetí!“

„Čtvrtá!“

„Pátá!“

Najednou jeden z kluků stojících na kraji vyndá z uší sluchátka a zmateně se rozhlíží.

„Co? Už byla šestka?“

Praštím se do čela a snažím se nerozesmát. Jedna ráznější studentka ho praští po hlavě sešitem.

„Já vím, že vy nemůžete, pančelko,“ krčí rameny. S úlevou se zasměju. Přichází se na nás podívat pan ředitel a mile se usmívá.

„Všechno v pořádku, paní kolegyně?“

„Jen dvě reklamace,“ hlásím s úsměvem, „za prvé: v místnosti B217 nefunguje rozhlas. Slyšeli jsme jen hluk na chodbě.“

„Dobře – proto ta cvičení máme. Opravíme. A za druhé?“

„Kdyby někdy vážně hořelo,“ poznamenám naprosto vážně a ukážu směrem k prvákům, „tak ať si je vezme někdo jiný. Já na to nemám.“

„Vy nás nemáte ráda, paní učitelko?“ kníkne jedna z holek.

„Mám. A právě proto by vás měl vyvádět někdo, kdo vás dostane ven v pořádku.“

„Však jste nás ven dostala, ne?“

„Dostala,“ uznám, „ale nebýt to jen hra, tak bych vás v průběhu musela všechny zabít minimálně třikrát...“

